

Sygn. akt I C 2706/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: stażysta Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa C. Windykacji (...) (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda C. Windykacji (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 312,47 zł (trzysta dwa i 47/100), przy czym należność rozkłada na 6 rat, pierwszych 5 w wysokości 50 zł ostatnia w wysokości 62,47 zł, płatnych miesięcznie do 15 każdego miesiąca począwszy od grudnia 2017 r.

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III nie obciążają pozwanej kosztami procesu.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 2706/17 upr

UZASADNIENIE

Powód C. Windykacji (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. G. na swoją rzecz kwoty 665,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (31 stycznia 2017r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy pożyczki, zawartej przez pozwaną i (...) sp. z o.o. (...). Na kwotę dochodzona pozwem składają się niespłacone raty kapitałowe (300 zł), koszty udzielenia pożyczki (353 zł) oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie naliczone od wyżej wskazanych należności od dnia 18 lipca 2016r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu (12,47 zł). Powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej na podstawie umowy przelewu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana K. G. wskazała, że powód nie wykazał w jaki sposób wyliczył dochodzoną pozwem kwotę. Podała, że w chwili, gdy otrzymała zawiadomienie o przelewie wierzytelności, ta opiewała na kwotę 445,49 zł. Od tamtej pory pozwana wpłaciła 12,60 zł. W międzyczasie zwracała się do powoda o możliwość pozasądowego rozwiązania sporu oraz o możliwość rozłożenia należności na raty, jednakże pomimo próśb i kierowania do powoda pism nie otrzymała żadnej odpowiedzi, toteż wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu, który został wytoczony pomimo możliwości ugodowego załatwienia sprawy. Powód dochodzi należności i kosztów, których wysokości nie udowodnił. Pozwana wskazała nadto na swoją

ciężką sytuację finansową uniemożliwiającą jej jednorazową spłatę powoda i poniesienie kosztów procesu. Wniosła o rozłożenie należności na raty płatne po 50 zł każda.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 stycznia 2016r. pozwana zawarła z P. L. (...) umowę pożyczki, na mocy której pozwana pożyczyła kwotę netto 600 zł, zaś zobowiązała się zwrócić powodowi kwotę 900 zł w 6 równych miesięcznych ratach. Umowa nie zawierała szczegółowych kwot i kosztów, a jedynie ogólne zasady udzielania pożyczek odsyłając w odpowiednich miejscach umowy do innych dokumentów, w tym do Harmonogramu spłat, oraz Tabeli opłat, zgodnie z którą za udzielenie pożyczki w 6 ratach pozwana miała zapłacić prowizję równą 50 % kwoty pożyczki netto (tj. 300 zł). W treści umowy brak było odniesień co do sposobu wyliczenia innych kosztów, w tym też odsetek. Tabela opłat zawierała dodatkowo opłaty za monit telefoniczny (7 zł) i listowny (19 zł).

(bezsporne; ramowa umowa pożyczki – k. 57-60, harmonogram spłat – k. 62, tabela opłat – k. 61)

Pozwana spłaciła część zobowiązania w kwocie 467 zł, którą wierzyciel zaliczał na kapitał, prowizję oraz odsetki. Pozwana kierowała do wierzyciela pisma z prośbą o zawarcie ugody w sprawie spłaty pożyczki i rozłożenie jej na raty, jednakże pisma pozwanej pozostawały bez odpowiedzi.

(bezsporne; dowody przelewów – k. 9-11)

W dniu 28 listopada 2016r. P. L. (...) zawarła umowę cesji wierzytelności przysługującej względem pozwanej z (...) w W.. Następnie cesjonariusz przelał nabytą wierzytelność na rzecz powoda umową z dnia 30 listopada 2016r. Pismem z dnia 18 stycznia 2017r. pierwotny wierzyciel zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności wskazując na wysokość zobowiązania pozostałego do spłaty. Zbywca wskazał, że na kwotę 663,84 zł składa się kwota 300 zł tytułem należności głównej, 2,33 zł tytułem naliczonych odsetek, 353 zł tytułem naliczonych kosztów oraz kwota 8,51 zł tytułem naliczonych odsetek za opóźnienie od 11 listopada 2016r. Pierwotny wierzyciel nie wskazał podstawy naliczenia kosztów w wysokości 353 zł.

(bezsporne; cesja z dnia 28.11.2016r. – k. 34-36, cesja z dnia 30.11.2016r. – k. 29-31, dokumenty – k. 37-52, zawiadomienie o cesji – k. 56)

Pozwana zamierza spłacać pożyczkę jednakże utraciła dotychczasowe zdolności zarobkowe, a jej sytuacja finansowa uległa pogorszeniu. Obecnie pozwana posiada na utrzymaniu córkę. Wskazała, że jest gotowa spłacać zobowiązanie względem powoda w miesięcznych ratach po 50 zł.

(bezsporne; oświadczenie pozwanej na rozprawie w dniu 25 października 2017r. – k- 77)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o odpisy dokumentów przedłożonych przez powoda, ale tylko tych, które opatrzone były podpisem i zostały prawidłowo poświadczone za zgodność z oryginałem. Sąd uwzględnił również treść załączonych do akt sprawy kserokopii co do których strony nie zgłaszały zastrzeżeń i nie kwestionowały istnienia oryginałów. Zgodnie bowiem z treścią art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki o treści wskazanej przez powoda. Zakwestionowała jedynie żądanie zapłaty kosztów pożyczki w wysokości 353 zł, o których nie było mowy w zawartej

pomiędzy pozwaną a pożyczkodawcą umowy. Powód twierdził, że wskazana kwota stanowi koszty naliczone przez poprzedniego wierzyciela, którymi mogą być koszty monitów i upomnień. Takie też koszty zostały ujęte w tabeli opłat (k. 61), obejmując koszty windykacyjne obejmujące monit telefoniczny (7 zł), monit listowny (19 zł) oraz wiadomość tekstową na nr komórkowy pozwanej (wg cennika operatora). Pomimo kwestionowania zasadności naliczenia owych kosztów powód nie wykazał ani podstawy ich wyliczenia ani czynności, uzasadniających naliczenie tak wysokich kosztów. Powód nie przedstawił dowodów na prowadzenie jakiejkolwiek działalności windykacyjnej umożliwiającej zaspokojenie wierzyciela. Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność rzeczywistych kosztów tych wezwań, ani dowodów (a nie kserokopii dokumentów) na okoliczność sporządzenia wezwań i wysłania ich do pozwanej, co uniemożliwia uwzględnienie roszczenia w zakresie zwrotu kosztów windykacji w jakiegokolwiek wysokości.

Nie przeczył jednocześnie twierdzeniom pozwanej w przedmiocie występowania przez nią do wierzyciela z wnioskiem o polubowne załatwienie sporu i rozłożenie należności na raty, na które to wystąpienia powód ani poprzedni wierzyciel nie reagowali. Niemniej jednak nie sposób nie zauważyć, że powyższe postanowienie stanowi niedozwoloną klauzulę umowną i jako takie nie wiąże żadnej ze stron umowy. Podobnie wypowiedział się Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 27 kwietnia 2012r., wydanym w sprawie (...) ((...)), gdzie uznał za niedozwoloną i zakazał stosowania klauzuli wzorca umowy o treści „za pisemne wezwanie pobiera się zryczałtowaną opłatę w kwocie 20 zł”.

W konsekwencji roszczenie o zapłatę kwoty 353 zł tytułem kosztów wierzyciela jako nieudowodnione podlegało oddaleniu (pkt. II wyroku).

W pozostałym zakresie żądanie powoda jawiło się jako uzasadnione. Powód domagał się zapłaty odsetek i kapitału. Bezsporny pomiędzy stronami był również fakt uiszczania częściowych rat przez pozwaną. Raty te wierzyciel mógł zaliczać na kapitał oraz na należności uboczne (odsetki). Pomimo bowiem braku zamieszczenia w umowie (szczegółowych) postanowień co do odsetek, powód miał podstawy do ich naliczania. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej (...) i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Pozwana bezspornie nie uiszczala rat pożyczki terminowo i w całości, wobec czego wierzyciel był uprawniony do naliczania odsetek od nieterminowych wpłat.

Zgodnie z wnioskiem pozwanej, Sąd postanowił rozłożyć zasądzone świadczenie na raty zgodnie oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 25 października 2017r, zasadami słuszności i na zasadzie art. 320 k.p.c. Zgodnie z rzeczonym przepisem, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie mając również na względzie sytuację rodzinną pozwanego i wskazaną przez niego trudną sytuacją majątkową. Pozwana powołała się na okoliczność, że nie posiada wystarczających środków na spłatę zadłużenia jednorazowo. Ma na utrzymaniu córkę. Zwróciła się z prośbą o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty w wysokości 50 zł miesięcznie. Sąd uznał twierdzenia pozwanej za wiarygodne i przychylił się do jej wniosku zważywszy, że zasadność żądań powoda wynika jedynie z okoliczności przyznanych przez pozwaną. W ocenie Sądu rozłożenie zasądanego świadczenia odbędzie się bez szkody dla interesów powoda.

W sumie zasądzona na rzecz powoda należność wyniosła 312,47 zł (665,47 zł – 353 zł). Uwzględniając wcześniejszy wniosek pozwanej, Sąd rozłożył powyższą kwotę na raty.

Sąd postanowił, że każda z 6 rat płatna będzie do dnia 15 każdego miesiąca poczynając grudnia 2017r., przy czym 5 rat płatnych będzie w kwocie po 50 zł każda, zaś ostatnia rata w wysokości 62,47 zł.

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu zaszyły okoliczności uzasadniająca zastosowanie cyt. przepisu. Pozwana znajduje się obecnie w trudnej sytuacji finansowej, czego nie ułatwia pozostające do spłaty zobowiązanie. Nadto, gdyby powód przeanalizował kierowaną do niego przez pozwaną korespondencję i odpowiedział przynajmniej na jedno z pism prawdopodobnie nie doszłoby do przedmiotowego procesu i generowania po stronie powodowej kosztów. Powód w zakresie własnych kompetencji mógł zawrzeć z pozwaną ugodę w przedmiocie rozłożenia świadczenia na raty umożliwiające pozwanej wywiązanie się ze zobowiązania i uwzględnienie interesów wierzyciela. Z tych względów, Sąd postanowił nie obciążać pozwanej kosztami procesu.

/-/ SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz